

MAGYAR MŰSA.

Költ Bétsben 29. Septemberben 1787.

Az el-kezdett munkának Folytatása.

Oh ifzonyú vétek! — fordíthatatlan kár! —
Oh gonofzság! 's olly bűn melly méltán halált
vár! — —

Hérót tsak így vévén Leánder szívére,

Nem lett volna soha szerelme kedvére!

Nem lett volna Fédra Théseus' prédája,

Sem ellenség közt nyert Antiopéája!

Örkomenus Vára ezer veszélyjébe

Jött Kreon' Leánya Herkules ölébe!

Nem félt a' vizektől, sok tengereket mért

A' Trójai hajó, Helenához úgy fért!

Nagy dicséretére Orféusnak a' vált

Euriditzéjéért hogy pokolba le-szált!

Hogy el-öldja, 's bírjon az Andromédával,

Rémítő vadat ölt Perseus dárdával!

'S én Galateámat ollyba nem tarhatom?

Edgy kis zápor miatt tölle el-vonatom?

Én tunya házamban otthon lappanghattam?

Rút dolog! tsak ennyit-hogy ki nem álhattam!

Miért mulatám-el gyáván kedvesemet?

Okozván helytelen tsúfos félelmemet

A' háborodott ég kőberló menyköve,

Dörgő tsattogással melly ellenem jöve.

A a a a

A' ki-

A' kiért tartozám mindent el-követve
 Eltemet utolsó veszélyjére vetve,
 Théródámás búsúlt vadaira kelni,
 'S velek szembe-szálván őket ingerelni?
 Kihez tűzön lángon tisztem vala menni,
 Kívánsága nélkül értem mért kell lenni?
 Bánom rút tettemet! — Menyköved érdemem!
 A' Jupiterénél melly méltóbb félelmem!
 Leg-engedelmesebb szelíd Galatéám!
 Engedj-meg vétkemnek, nézz jó szemmel reám!
 Mutaßion lágy szíved szelíd kegyefléget!
 Ne viseljen hozzám gyémánt keménységet!
 Ha ugyan vétkemet nézed; e' kérelem
 Merő tartozatlan ajándék, 's kegyelem -
 De meg-edgysz még-is ez Te szépségeddel,
 Kegyelem fugároz néked két szememmel,
 Mellyet irgalmatlan ha meg-fogsz tagadni,
 Maga fogja magát önként nekem adni.

Hétedik Alagya. A' Galatéa' szemeiről.

Szép Leány! szemedre 's hajadra-is lobban
 Szerelmem; de még-is szemedre nagyobbán.
 Oh igen gyors nyilak! oh hathatós szemek!
 Oh lángomra termett világló tetemek!
 Miért sértett szemem reátok függesztve
 Anyit néz titeket, pillantásit vesztve?
 Fáklyái lángjának magam útát adok,
 Mellyel tudom, hosszúzas égésre gyúladok.
 Nints előre való vígyázásom, látom,
 Ellenségim? magam könnyen bé-botsátom.
 Elmém tündes nyúgta azoktól sértetett,
 Mellyel éltem, míg illy lángom nem illetett.

Hogy

Hogy a' szomszéd erdők fok főhajtásimmal
Hangzanak; hogy a' föld ázik síralmimmal.
Hogy tereh testemnek szokott nyugodalma,
Bádjadt tagaimnak nyoszolyám unalma,
Hogy olly fok éjjelim álmatlan enyésznek,
Mellyek, óh esküszöm, száradókat tésznek,
Hogy más edgy se tessék, bár fok igyekezzen,
Hogy tanulásimnak időm ne kedvezzen,
Hogy síralmaimat fokban ki-tsúfolják;
Mind ezeket: Szep Szűz! szemeid okolják!
Még-is én nem szűnöm nézni e' szemeket,
'S szeretem, bár szelnek szívemen sebeket.
Más felé fordúltni hányszor erőltetem
Szemeim; de el-hágy jaj, igyekezetem!
Sőt ha én azokat színte bé-hűnynám-is,
(Mellyet nem tehetek; bátor akarnám-is:)
Úgy-is szemeim-héjján által bé-hatnának
Füláncjai ki-lőtt szemeid nyilának.
Mint a' villám; melly a' magas égből le-száll.
Utat nyit magának; semmi ellent nem áll. — —
Mivel fizet nékem ennyi gondért szemed,
Leány! magad arra tanítsd-meg tetemed!
Majd midőn edgy ágyba nyugodni magaddal
Engedsz Galathea, mint Házastársfaddal,
Kezdvén az álomtól e' szemek badjadni
E' szemekre fogok friss tsókákat adni.
'S meleg szám veri ki belőlök álmodat,
Edefen lankasztó szunnyadozásodat.
Te pedig szemedet csak gyengén fel-veted;
De ismét le-tsapod, mert nem emelheted;
El-lankadásodat úgy jelented nyögve:
Hadd alagyam Kintsem! mondván nyöfzörögve:
Ha újra tsókollak; ki-nyúlytod jobb kezed,
Kedvesed el-vetni azzal igyekezed,

De lankadtságodban nem bírván, el-ejted,
 Kebelembe esik kezed, 's ott felejtet.
 Akkor meg azt fogom, magamhoz kaptsolom,
 Es gyengén e' gyenge kezét meg-tfókolom;
 Tfókolom, azokat adván e' kezednek,
 Mellyeket nem akart engedni szemednek.
 Azután nyakamra, 's majd melyemre tészem,
 Mellytől meg meg újjabb hevüléssem vészem,
 E' hevülés újra szerelmem gerjeszti,
 Míg nem lassan lassan szívemre süllesztí.
 Ily gyönyörűséget vészek én szemedből!
 'S éjjeli harmatot szívárgó kezedből.
 Így soká mulatva nyakadba borúlok,
 'S szemeidhez ismét új tfókokkal nyúlok.

E. 7.

Nagy-Megyer d. 13. Sept.

Magyar Kurir!

Azt olvastam, rólad a' minapában:

Nagy gond van paripádra, mind a' két Magyar
 Hazában.

Nem akarják, hogy az Sánta, vagy tsonka-bénna lé-
 gyen;

Hanem, inkább hogy szüntelen újjabb újjabb hírt
 tégyen.

Három rendbéli Takarmányt készít mind a' két Haza,
 Számára, mellyet el-is küld jó idejébe haza.

Vagy edgy.rendbélit; vagy edgyütt két félét tártására;
 Vagy mind a' hárm-at-is köti paripádnak hátára —

'S úgy

'S úgy botsáttya-meg terhelve vízfíza a' maga után,
Hogy ismét vízfíza fordúllyon holnap, vagy hol-
nap után.

Edgy Abrak, másík Széna, a' harmadikat, tudom
Hogy nem egyéb hanem szalma; ezt tán nem-is
hazudom.

Az Arany lefísz az abrak, ezüst pedig szénája —
A külömb-külömb-féle réz-pénzből telik szalmája.
Ez mindenik olly Takarmány, hogy midőn teszi sze-
rit —

'S jól lakik Velek Paripád: ugrál, vitzkándoz 's
nyerít.

Kitsínt gondol még azzal-is, ha szatska lefísz belőlök,
Ha öfzve elegyítik, is mind edgyre hizik tőlök.

En-is illy Takarmányokat gyűjtögettem szamára —
De csak szénát és abrakot kötözök most hátára.

Ne hogy a' Polyvás szalmától nagyra nőjjön a' feje,

'S nagyon meg-ne nehezeden hátullya és eleje,

Melly miatt el-is vesztethné tapasztalt ferénységet

Restül 's koránt sem ferényen ternné kötelefségét.

Te pedig Deres-Paripa! lódully frissen gazdádhoz

Hozzá ne nyúlly, míg haza érsz ábrakos tarisz-
nyádhoz.

Add-meg híven jó Gazdádnek, 's kérd meg-tőle: Mi
a' hír?

Hozd hamar, hadd olvassuk, a' mit a' Magyar Ku-
rir ír.

A. I.

Edgy mai módi Olvasó.

Y Yódolok Emmának szerelem szűz gyenge fajá-
I I nak,

D -on született K- -ról A-a nevet vett,
Bírok szívével valemint ő bír az enyimmel,
Ez nyugszik kebelembe fejem bé-hajtom ölébe,
Övé sajtomnak leg-kevesebb része boromnak,
Jaj Poharam keferű, baj, bú, izetlen üröm fű,
Vagy ha pedig mézzel lélsz telyes osztozom ezzel.
A' bõlts ész nagy kints, Pallásnál több tudomány
nints.

Edgykor az Isteniség remeket formáltat ez Egség,
Más Isten szívét, meg más alkottya veséjét,
Más vállát derekát, gyöngy mejjét a' feje lágyát,
Kész már! el-bámúl, föld Eg e' számára ki-tódúl.
Párusban márvány nints több illy drága ragyogvány,
Edgy darab ép Mágnes maga; barna szemöldeke,
ékes,

Szép portzellánból nyaka készült, teste Smaragdból.
Áll, száj, orza piros, orr, szem, fül, mindene
tfinofs;

Mint Penelope szűz, tagjában vére pedig tűz;
Ktésikles feragást soha sem tett illy tfuda rajzlast;
Testében jelesebb, Pygmálion aszfzonya nem szebb.
Vénus retteghet, vele mert viadalra ki-kelhet.
Hajnali tfillagzat sétál nem-is emberi magzat
Hozzám, szól vigyorogva parasztos vólna morogva;
Gondos az Eg, kintfed mond meg-küldötte ha kérted.
Jöttem Tziprusból, Hymen, Vénus Kupidótól,
Add néken szíved lélszék én mindenkori Híved.
Így leve, illy kegyesem szerelem nyűgébe esésem
Oh édes Lántzok! békók! kine vágya reétok?

Tisz-

Tiszta szerelmének poharátó gyulladok ennek,
Mert nékem szánták az Egek meg az erdei Nimfák.

* * * * *

Edgy jeles ifjú Szent-Györgyi István váratlan Hala-
lának érzékeny emlékezete. S. N. Patakon.

PaLLaDIVM LInqVens terras PLVtonla regna
Praefert; pernoto VIX pla regna LarI.

Pallás edgy temploma és edgy szép óltára
Epültt edgy tündésen folyó víz partjára.
Ragyog e' szép Templom, sok szép oszlopokkal
Arany, ezüst, Jáspis, drága gyémántokkal;
Hangzik bőtsfelleget, e' Templomnak fala
Mert élő kövekből épültt az oldala.

A' Templom kintsei drágák e' Templomba

Próbáltam nem lehet fel-vetni potomba,

Ezek közt a' Pallás képe leg-tfinosabb

Drága kövekből áll, azért ez árofabb,

E' képetske a' bőlt Pallás keze mive

Úgy kezült ez a' hogy gondolta a' szíve.

A' midőn egészen már el-készítette,

Ebbe a' Templomba maga helyhez-tette.

Ez helyen őrizik e' drága portékat

A' Músák; örömmel lákják az hajlékát.

Mert Pallás mondotta: Leszsz meg-maradása

E' Templomnak addig léfzen virágzása,

Míg a' kép edgy helyben áll; nem ingadozik

Sem semmi tagjában, meg-nem romladozik.

Jaj! jaj! jaj! véletlen szerentsétlen óra,

Lankad a' Músának szíve ezen szóra.

Aaaa 4

Meg-

Meg-hasadt a' minap e' kép koponyája,
 El-repedt nagyon az egyvelő hárttyája;
 Meg-ijjedt a' Músa, Podaliriushoz
 Folyamodik, 's menten Eskulápiushoz.
 Erkezzen instálja gyógyító szerekkel
 Nagy a' seb a' fején, ne késsen ezekkel.
 Ha a' sebnek léfszén remélt forradása,
 Meg-szűnik a' Músa szemének sírása;
 De ha a' fájdalom mégyen a' velőre,
 El-pusztúl a' Templom azt mondják, előre.
 Ingadozik jaj már! a' képek a' feje
 El-tűnt a' tsuda kép el-folyt a' veleje.
 A' Pallás képenek romlott koponyája
 Ki volt, most nem írja a' Músa pennája.
 Leg-nemesebb része a' Pallás képenek
 Az agya-veleje, vala a' fejének.
 Kit példáz e' valigós? Szent Györgyi Istvánunk
 Itten a' szomorú példa, a' kit szánunk
 Ulisses lopta-el a' Pallás szentségét,
 Hajdan, jól meg-vervén ravasz mesterségét.
 A' mi Templomunknak ezen drága kintsét,
 A' halál kapta-el, le-törvén bilintsét.
 Elsőbb öszve töre feje Koponyáját,
 Melly leg-keservefebb, veleje hárttyáját.
 Azután ki folya, veleje fejjének
 El-tűnt, csak a' helye a' Pallás képenek!
 Oh Te Irigy halál! Másák szeme fényét,
 Miért ragadtad-el, ezeknek reményét.
 El-pusztúl Templomok, ha a' kép el-tűnik.
 El-bádjad a' Músa, fájdalma nem szűnik,
 Talám nem olly véggel vitted-el előlünk,
 Hogy viszfza ne adnád; el-vennéd-e tőlünk?
 Sok száz ezer Lelkek, néked már szolgálnak
 Plátó és Seneka, néked parentálnak.

Add-

Add-vízfűz minékünk a' mi képetskénket,
 Hadd áljon a' Templom, bírjuk kintsetskénket.
 Te Arisztóteles, Solon, Sokratessel
 Több tudós bőltsékkal, meg-érhedd Tháleffel.
 Óh Egek! Istenek! szánnyátok forfunkat,
 Ne pufztítsátok el-még a' Templomunkat;
 Pallás Téged kérünk, állíts ilyen képet
 Tökélletes szépet, mindenben illy épet;
 Így tudom a' Músa, vígyáz Templomodra,
 Viszen jóillatot, Te szent-óltárodra.

S A T Y R Á K.

E l s ő.

A *crisius* Király szép *Danaéjáról*
 Az Argiviái Király Leányáról,
 A' költő régiség írja, 's fel-jegyzette,
 Hogy ötet az attya, réz-toronyba tette.
 A' torony' ajtaját kultsal bé-záratta,
 Igen nagy kutyákkal kívül strásáltatta.
 Hogy valaki az ő szép *Danaéjához*
 Bé ne menne Hertzeg szűz kis-aszfszonyához,
 Mert félt, hogy valaki teréhbe ejtené,
 Ekként szűz Leányát meg-szégyenítené,
 Lánya szűzezlégét ő azért féltette,
 Hogy az Orákulum azt meg-jelentette;
 Hogy a' kit Leánya világra fog-hozni,
 Az *Acrisius*nak halált fog okozni;
 De im, mit tselekszik szép *Danaéjával*
Jupiter, a' Király szűz kis-aszfszonyával:

Jupiter majd arany esővé változik;
Danaé keblébe esik, 's botsátkozik.
Danaé-is ekkor mingyárt örömében,
 Az arany esőnek helyt ad kebelében.
 Majd terébe esik, idővel fiat szül,
 Mellyen *Acisius* hol hevül, hol el-hül.

Ma-is taláztatnak ilyen *Jupiter*ek,
 Taláztatnak ilyen rút buja emberek,
 Kik arany esőkké csak azért változnak,
 Az az: tele erszényt csak azért oldoznak,
 Hogy a' szüz lányokat meg-szeplősíthessék.
 Hitetlenül őket teréhbe ejthessék,
 Olly *Danaé*kat is sokakat szánálunk,
 Nem kell meszsze menni, köztünk is találunk,
 Kik könnyen engednek a' *Jupiter*eknek
 A' tele erszényű pénzes embereknek.
 A' mulandó kintsért, szép szüzességeket
 El-adják leg-drágább főbb ékelességeket.

M á s o d i k.

A' költő régiség írja *Diánnáról*
 A' tisztá szüzesség' Isten Afiszonyáról,
 Hogy *Alfeus* ötet igem meg-szerette;
 Kergette, de sohol utól nem érhetette.
 Az ő szüzességét el-akarta venni;
 De nem tudott arra *Alfeus* rá menni;
 Mert mikor *Diánnát* sebessen kergette,
 Ő mindjárt Nimfái közzé magát vette.

Edgy-

Edgyfzer majd el-érte; még-is szűzeiségét
 Meg-tartotta; mert meg-veté mesteriségét.
 Edgy motsáros tóhoz szalad Nimfáival,
 Sárt vész a' kezébe szűz Leányaival;
 Bé-kenik a' sárral piros ortzájokat,
 Bé otsmányították kedves rósájokat.
 Mi leszsz a' dologból? meg-nem esmerhette,
Alfeus Diánnát észre nem vehette.
 Ekképpen tartá meg ritka szűzeiségét,
Alfeustól az ő leg-főbb ékefféget.
 Már ma a' Leányok így nem tselekesznek,
 Sőt a' Patikában pirossítót vesznek,
 'S Ortzájokat festik, hogy inkább tessenek,
 Másnak szerelmébe könnyebben essenek.
 Bé-kenik ortzájok', hogy szűzeiségeket
 Könnyen el-adhassák szép ékeffégeket.

H a r m a d i k.

A' szép *Lámiákat* Aszfzonyi formára
 Festé a' régiség rajzoló táblájára.
 Ezek a' *Lámiák* ki-hagyták mejjeket:
 Úgy találjuk ma-is ki-festve ezeket.
 Szép fejér nyakokat tarták mezítelen;
 Piros vólt ajakok, nem pedig színtelen.
 Szemeket ők még-is földre függesztették,
 Mintha szégyellenék, éppen úgy tettették;
 De tsalárdság vala tettetős szívekben,
 Meg-fogó tör lappang ki-petzkelt mejjekben;
 Mert ők ezt tsupán tsak azért tselekedték,
 Hogy így az ifjakat könnyebben rá szedték.
 Meg-jegyzék felöllök, hogy ha az ifjakat,
 Magokhoz tsalhatták, a' szép férjfiakat,

Ke-

Kegyetlenül őket öszve martzongatták,
 Mind öszve rontották, darabra szaggatták.
 Illyen *Lámiákat* ma-is találhatni,
 Ki-petzkelt mejjekre könnyen akadhatni.
 Ezek-is gondoljuk; ezt azért tselekszik,
 Az ő szívekben-is mert tsalárdság fekszik,
 Hogy a' szép ifjakat magokhoz tsalhassák,
 Ki fedett mejjekkel törökbe foghassák.
 Majd, ha el-foghattyák, prédájokká téstik
 Ok-is, mint amazok, ezeket meg-észik.

*Irta edgy Fő Hadi-Vezér Gróf Vartenslebennek Re-
 gementjében lévő Magyarfi, Hermann Lajos Ober-
 sternek nem régiben esett hálálára, Kuten-
 bergben.*

Ritka volt, ritka ma, ritka lesz mind végig,
 A' derék Férjfiú, nem leszsz a' bövségig.
 A hány kapuja volt *Thébé* Vároffának,
 Es ága a' *Nilus'* vize' folyásának;
 Alig hiszem, hogy ma olly számmal élnének,
 A' kik a' virtussal telyesek lennének.
 Oh fájdalom! Száma fogy még-is ezeknek,
 'S nem a' tsak magoknak élő embereknek.
 Illő proportziót nem tart itt a' halál,
 Látom, e' kis számra gyakrabban rá talál!
 Mint a' nagyobb nyájra, a' hól gazdagabbat
 Kapna, 's a' világnak haszontalanabbat.
 Gróf *Vartenslebennek* illyen fors találá
 Regementyit; midön apját fel-prédálá.

A' ha-

A' halál, elébb tám, hogy sem kellett volna,
(Ha szám bánatomban vétkefem nem szólna)
Kiért *Márs* maga-is hadat indítana.

Tudom, a' hálállal, és meg-boszfzúllana;
Ha nem félne ő-is hatalmasságától,

Es gyógyíthatatlan febet vágásától,
Es ha nem esmerné győzhetetlenségét,
Mellyel meg-győzte a' világ' kerektségét.
A' kit Katonai, köz, Tiszt Rend síratnak,
A' kiknek kedves, ha zabolám tartatnak;
(Mert, a' ki a' virtust útálya gyomrából
Kedves zaboláját ki-veti szájából)

Az egész Város-is zokogva síratja,
'S fél, hogy ennek mástár későn találhattya.

Mind ezek ekképpen méltán bánkodhatnak,
Meg-holt *Hermán* után valóban sírhatnak,

'S fok ha változnék-is *Biblis* kutsejévé,
Ennek elébbeni bánatos szívévé,

Meg-síratni ekként még-is nem tudhatná,
A' miként halála ennek kívánhatná.

A' mi már illeti vólt katonaságát;
Bírta, a' hól kellett, *Hektor'* bátorságát.

Hideget, meleget, nyomorúságokat

Negyven esztendeig érzett számosfokat.

'S ezeket tartotta mind dítsőllégének,
Szenvedni, használjon, hogy végre nevének.

(Ugyan-is a' *Virtus'* darabos uttyára,
Kitkit a' melly vífzen dítsőllég' halmára,

A' ki-meg-nem unnya ezen az utazást,
Dítsőllégnek tartya itt az izzadozást.)

Negyvennel lépe-bé az előtt; halála,
Hogy fellyebb ne mennyen, hogy útjában álla,

Alkalmatosságát a' mi tsak illeti,
Bölcs igazgatása azt szemléltetheti,

A' fel-

A' felséges Udvar' különös szerelme
 Hozzá, bizonyította, milyen volt értelme.
 A' ki jó volt, annak tudott pátrónusla
 Lenni, a' roszizaknak pedig tyrannusla.
 Tsászfárját tisztelte, az Istenét félte
 Híven, mind addig míg meg-szakada élte.
 A' kinek így írok koporsó kövére
 Képiben; erre ő bár engem' nem kére.

E p i t a p h i u m.

Ne kerüld utazó koporsó-kövedet,
 Ne szaladj; sőt jövel, nézd-meg a' névedet,
 Es jusson eszedbe, hogy vagy olly mulandó;
 Mint a' szép virág-szál, hamar hervadandó;
 Mert ha kerüld-is látni fátumómat,
 Meg-kosztolod még is az én poháromat.
 60 esztendeig futottam pályámat
 Hermán, a' földön; 's már el-nyerém pálmámat;
 Mert testem nyugovó helyére tétetett,
 Lelkem ditsőslégbe, mennyekbe vitetett.

L E V É L

A' józan okosság hasznairól.

Irta Sz. K. M. E. L-nak. 1780.

Barátom E- -y! kit ama' hűséggel
 Szerettem mindenkor riska szívefléggel,
 Mellyet a' régiség Pyládesről beszél.
 Felelj! a' barátság ha még szívedben él.

Te!

Te! ki *Apollón*nak kintses tárházában
Mikor akarsz, akkor nyulsz kamarájában;
Kinek külömbféle nyájas kedvessége
Ígézőbb, mint *Circe*' minden mestersege.
Ha verseim olyan erőt vehetnének,
Hogy mint te, mindennél kedvet nyerhetnének;
Egyenes elmédet, gazdag képzelésed',
Ártatlan tréfáid', nyájas izfelésed'
Hervadást nem érő koszorúba fűzném,
Örök emlékezet' oltárára tűzném;
'S még az Unokák-is azt énekelgetnék,
Imádandó *Lajos*' nevét emlegetnék.
De én már lantomat el-szakadt hurokkal
Szégre akasztottam, nem győztem szurokkal.
Az élet' az idő fok vízszontagsága
Vers-szerzők' számaiból engemet ki-vága.
Istenségnek része óh józan értelem!
Bár minden el-hadjon, tsak te maradj velem.
Te vagy az embernek támaszsa, 's vezére,
Vele születtetél, vele nőszsz, 's végtére
Isteni lángodnak éles sugárával
Meg-tisztítván szívét, 's lelkét világával
Meg-világosítván, a' gyarló halandot,
Kit a' bűn ostromol, mint roszra hajlandot,
Győzhetetlen okok által meg-tanítád,
Igaz boldogságot hogy tsak a' *Virtus* ad.
Órző paisoddal kit bé-árnyékozól,
Annak javaidból bőven adakozól.
A' tiszta. és igaz gyönyörűségekkel
Engedsz tsendes élest, 's állandót ezekkel. ú. m.
Virágzó örömmel, és jó egészséggel,
Szív nyugodalmával, 's elme-tsendeséggel.

Al.

Általad az ember, e' szegény halandó,
 Mérsékelve szabad, 's okosan állandó,
 'S a' viszontagságok' kellő közepében
 Meg-marad a' maga finor-mértékében.
 Sok ellenségeid fajnálva neveti,
 A' veszedelemnek magát ellen veti.
 Szembe száll akármelly szerentsétlenséggel,
 Halállal, tömlöttzel, vassal, szegénységgel.
 Mint edgy kő-szál, melyet bús ténger' habjai
 Tsfapdosnak fel-tódúlt szélveszes árjai;
 Fel fe veszi reá rohant gyengeségét
 Erő nélkül való vizek' dühösségét,
 A' midőn ezeket ekképpen számlálom,
 A' te nevedet-is azok közt találom,
 Kik józan okosság tiszta világánál,
 Járnak a' vezérő tfillag' sugaránál.
 Kik a' fetéttségben fátyolat gyújtottak,
 'S annak munkáiból sokat le-röntöttek.
 Őrizzük Barátom e' drága malasztot,
 Annek őrzésére te-is vagy választott.
 Sok ajándékival bírsz a' természetnek,
 Fordísd hát javára emberi nemzetnek.
 Munkálkodjál míg élsz. Elj pedig fokáig
 Virágozzon éled őt, 's hat unokáig.
 Elj gyönyörűségben, 's énekelj azokról,
 Felelj, 's ne felejtkezz-el jó barátodról.

NB. Itt az első és utolsó rendbeli verseken kívül a' többi
 edgy 80 esztendőös öreg Afázony írta.

